

Από τις πρώτες γνωριμίες, για τον πόλεμο του Βιετ – Ναμ, μετά τις ειδήσεις στις εφημερίδες και κάποιες μαυρόασπρες εικόνες στην καθεστωτική τηλεόραση, ήταν μια ταινία με έντονα κατευθυνόμενο περιεχόμενο, κοινώς προπαγανδιστική, με τίτλο: The Green Berets. Πρωταγωνιστούσε ο John Wayne σε ένα γνωστό για αυτόν μοτίβο. Μόνο που αντί για κακούς ερυθρόδερμους, είχε να κάνει με κακούς αναμίτες. Όλα αυτά την άνοιξη του '69.

Λίγο καιρό αργότερα, καθώς την παιδικότητα διαδεχόταν η εφηβεία ήρθε, το '72, το βιβλίο της Oriana Fallaci, "Βιετ Ναμ", σε εκδόσεις Βίπερ (400 σελίδες, δραχμαί 28). Και ήταν καταπέλτης. Η Ιταλίδα πήγε και ξαναπήγε στο Βιετ Ναμ, πέταξε σε αποστολή με Φάντομ, βρέθηκε αρκετές φορές στην πρώτη γραμμή του πυρός, πήρε μια βασανιστική συνέντευξη από τον επικεφαλής της αστυνομίας τον διαβόητο ταξίαρχο Nguyen Ngoc Loan (που έγινε παγκόσμια γνωστός αφού εκτέλεσε εν μέση οδώ και ενώπιον του φωτογραφικού φακού του Eddie Adams, τον Βιετκόνγκ αξιωματικό Nguyen Van Lem), κατάλαβε σε μεγάλο βαθμό τι συνέβαινε και τελικά, έγραψε ένα βιβλίο, δυναμίτη.

Οι Η.Π.Α. ενεπλάκησαν στον πόλεμο της Ινδοκίνας με κυρίαρχο ιδεολόγημα τη θεωρία του ντόμινο. Σύμφωνα με αυτήν, αν το κομμουνιστικό Β. Βιετνάμ, κυριαρχούσε στο φιλοδυτικό Ν. Βιετνάμ, ήταν θέμα χρόνου, να ακολουθήσουν τα όμορα κράτη και όλη η νοτιοανατολική Ασία.

Η θεωρία, στην πορεία του χρόνου, αποδείχτηκε εσφαλμένη. Οι Η.Π.Α. γνώρισαν μια καθαρή στρατιωτική ήττα, δεν κατάφεραν να αποσυρθούν ούτε με κάποια έντιμη ειρηνευτική συμφωνία. Κι όμως, η θεωρία δεν επαληθεύτηκε. Αντίθετα ανοίχτηκαν σχεδόν 60.000 τάφοι, για τον ανθό της Αμερικάνικης κοινωνίας, νούμερο μικρό αν συγκριθεί με τα εκατομμύρια

των Βιετναμέζων, Καμποτζιανών, Λαοτινών. Τα δε τραύματα στο εσωτερικό της Αμερικής ήταν βαθύτερα και εκτενέστερα από ότι είχε εκτιμηθεί. Αυτό το κεφάλαιο της ιστορίας θα κλείσει την τελευταία μέρα του Απριλίου του '75, με την πτώση της Σάιγκον.

Στο μεσοδιάστημα, η αμερικανική πολεμική αεροπορία, θα ρίψει περισσότερες βόμβες απ'όσες στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια του Β'Π.Π., που μοιραία στοίχισαν αναρίθμητες ζωές πολιτών. Θα αφήσει πάνω από τα δάση 19 εκατομμύρια γαλόνια πορτοκαλί παράγοντα, ενός τοξικού υγρού που στόχο είχε να αφανίσει την βλάστηση, ώστε να αποκαλύψει το περίφημο μονοπάτι εφοδιασμού μεταξύ βορά και νότου. Θα βομβαρδίσει κρυφίως το Λάος και την Καμπότζη.

Θα δεχθεί, τον Ιανουάριο του '68, την ταπείνωση της εισβολής εχθρικών δυνάμεων μέσα στην πρεσβεία της κατά της διάρκεια της επίθεσης του Τετ, γεγονός που καλύφθηκε τηλεοπτικά. Θα διαβάσει έκπληκτη το ρεπορτάζ του Seymour Herch, για την αναιτία σφαγή 500 αμάχων στο Μι Λάι. Μολοντούτο, έρευνα θα αποκαλύψει ότι το 65% των Αμερικανών δεν ενοχλήθηκε από την είδηση, ενώ ένας μόνον θα καταδικαστεί, ο υπολοχαγός William Calley. Στον οποίον θα αποδοθεί χάρη από τον πρόεδρο R.M. Nixon.

Οι συμφορές όμως θα χτυπούσαν και στο μητροπολιτικό έδαφος. Εκατοντάδες νέοι θα έκαιγαν δημόσια τα στρατολογικά έγγραφα κλήτευσης. Οι Βετεράνοι θα πετάξουν επιδεικτικά τα παράσημα που κέρδισαν στην πρώτη γραμμή του πυρός. Οι ανάγκες στρατολόγησης, την εποχή της αιχμής, θα ξεπερνούσαν τις 30.000 μηνιαίως. Η εθνοφρουρά θα σήκωνε τα όπλα και στο ανθό της ηλικίας τους, Αμερικανοί φοιτητές θα έπεφταν θύματα από συνομήλικούς τους μέσα στα Πανεπιστήμια.

Ο

παγκόσμιος πρωταθλητής βαρέων βαρών, Muhammad Ali, θα αρνείτο τη στράτευση και θα δήλωνε με παρρησία:

«Κανένας Βιετ κόνγκ δεν με αποκάλεσε νέγρο»

.

Journal of Management Education 36(7) 809–824

από την οποία θα μπορούσε να εξηγηθεί η επιλογή της, η οποία, όμως, δεν είναι η μόνη.